

лето. Ето какъ той сполучи да счепка птичитѣ нокти въ примки и като се дигна отъ мѣстото, кждѣто се бѣше скрилъ да ги дебне, изби ги немилостиво; само една пощади, и тя бѣ самия Царь на Вранитѣ. Хайвата върза крилѣтъ му съ едно яко вжже и го окачи на върха на своята шатра — за назидание на всички други крадци.

Но случи се веднѣжъ, че злобния Пау-Пук-Кеевисъ, кръстосвайки селото, стигна до послѣдната шатра, която бѣ тая на Хайвата, и я намѣри пуста, безъ хора. Обѣсеніята на покрива гарванъ заплѣска съ крилѣ и заграчи, но Пау-Пук-Кеевисъ откъсна главата на бѣдната птица и остави бездушното ѣ тѣло да висе на покрива; слѣдъ туй влѣзе въ колибката и разбѣрка всичката покщнина — за обида на грижливата Нокомисъ и хубавата Менехаха. Доволенъ отъ злото, що бѣше извършилъ, Пау-Пук-Кеевисъ се покатери на една скала, надвѣсена надъ едно езеро, и отъ тамъ почна да се забавлява, убивайки мартинитѣ, които прѣхвърчяха около него.

А когато Хайвата се върна у дома си, той се разгнѣви ужасно и извика: „Ще убия тоя злодѣецъ, та ако ще би и по цѣлъ свѣтъ да го дирия!“ Заедно съ други ловци той се пушна да го гони, но хитрия Пау-Пук-Кеевисъ ги изпрѣвари всичкитѣ, и, лекъ, като антилопа, той тича, докато стигна до една рѣчица, кждѣто бобри бѣха построили една прѣграда. „Прѣобразете ме на бобръ“, помоли имъ се той, „и направете ме по-голѣмъ отъ васъ, за да ви бжда господарь и царь“. — „Да“, рече единъ отъ бобритѣ, „слѣзъ въ водата и ние ще те промѣнимъ на бобръ десетъ пѣти по-голѣмъ, отъ колкото сме ние“. Тѣ сториха това, но едва Пау-Пук-Кеевисъ бѣ седналъ тържествено между бобритѣ, и ето че се чуха стѣпки — и нѣщо заплѣска надъ водата. Стражѣтъ — бобръ извика: „Ето го Хайвата съ своитѣ ловци!“ Всички други бобри се проврѣха прѣзъ дупкитѣ на своитѣ колибки и се скриха на дълбоко въ водата, а само Пау-Пук-Кеевисъ не можа да се проврѣ прѣзъ дупкитѣ. А Хайвата развеждайки очи по водата, съгледа Пау-Пук-Кеевиса, и, макаръ да бѣ прѣобразенъ, позна го и го уби.

Шестъ голѣми ловци отнесоха трупа на

бобръа къмъ дома на Хайвата, но душата на Пау-Пук-Кеевиса живѣеше още вжтрѣ въ трупа, и, като се изкубна, взе своя човѣшки образъ отново и изчезна въ гората. Само мѣдрия Хайвата видѣ това изчезване и трѣгна подиръ образа да го гони. Поставенъ на тѣсно, Пау Пук-Кеевисъ стигна дори до езерото и помоли дивитѣ гжски да го прѣобразятъ на гжска и го направятъ десетъ пѣти по-голѣмъ отъ тѣхъ. Тѣ го прѣобразиха веднага на една огромна гжска и, повдигайки грозенъ шумъ съ крилѣтъ, цѣлото стадо се подигна въ въздуха и отлетѣ къмъ сѣверъ. „Внимавай и не дѣй да поглеждашъ надолу, за да не ти се случи нѣкоя голѣма бѣда“, извикаха другитѣ птици на Пау-Пук-Кеевиса. Но на утрото, когато гжскитѣ слѣдваха своя пѣтъ, Пау-Пук-Кеевисъ

чу силни викове въ селото подъ него и позна гласовѣтъ на Хайвата и на Ягоо. Той бѣ забравилъ прѣдупрѣждението, погледна на долу, и вѣтъра го грабна за перята и съ едно завъртане го тласна къмъ земята. Напразно се мжчеше той да запази равновѣсието и падна мрътавъ на земята, съ строшени крилѣ. Но душата му още живѣеше и, като взе отново човѣшкия си образъ, изскубна се пакъ отъ ржцѣтъ на Хайвата. Ала тоя пѣтъ Хайвата догони своя неприятель тѣй наблизко, че можеше да го досегне съ ржка. Пау-Пук-Кеевисъ се прѣобрази тогава на змия и се плѣзна въ едно дърво. До като Хайвата тарашуваше съ ржка въ кухня дѣнеръ, злодѣецѣтъ още веднѣжъ си доби човѣшкия образъ и се затече, докато стигна до скалитѣ надъ голѣмото езеро. Тукъ Планинскитѣ Старецъ му отвори своята скалиста